

И 1942

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

БРЮЙ 101.

Русчукъ 29 Апрель 1886.

ГОД. VII.

Платва три пъти въ седмицата всѣки: Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота	ЦѢНА: За година 20 лева сребърни " шестъ месеци 12 лева ср. " три " 7 " " Единъ брой 20 стотинки.	Сичко което се отнася до вѣстника надписва се направо до Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.	Неплатени писма не се приематъ Ръжкопие назадъ се неврацатъ	За обявления се заплаща: За всѣки рѣдъ при пръвъ пкъ 20 ст. " " " " вторий " 10 ст.
---	---	---	--	---

Руссе 28 Апрель 1886 г.

Както се вижда отъ органа на Цанковиститѣ „Свѣтлина“, тѣ вече явно и откровенно обявяватъ война на Н. Височество Княза, противъ когото си позволяватъ да изсипватъ най-недопростителни и неблагоприлични думи, като порицаватъ сичкитѣ му заслуги въ послѣдната сѣрбско-българска война и обвиняватъ въ работи, сѣвсемъ независящи и неизвършени отъ него, а отъ шестъ велики сили. Това повѣдение насъ нито ни удивлява, нито ни смущава, защото ние си познаваме хората, които ругаждт; насъ което ни прави да се замислимъ е, дето са допускатъ подобни публични ругателства противъ особата на Н. Височество Княза, гдѣто прокурорската властъ въ София и Пловдивъ, неиспълнява своята длъжностъ, съ което са сѣе деморализация въ народа.

Ние не сме защитникъ на никого и не казваме, че чловѣкъ може да бѣде безгрѣшникъ. Сички ние грѣшимъ като хора, нѣ грѣшкитѣ на Н. Височество Княза, незаслужватъ иронически подигравки, съ каквито ги кичждтъ свѣтлинаритѣ и яланъ-сѣединиститѣ.

Н. Височество Княза год. 1881 когато по съвѣтитѣ на Руссия направи преврата и взе пълномощни права, тогавашната в. „Свѣтлина“ осѣждаваше не само Н. В. Княза, нѣ и самото русско правителство и сичкитѣ руски офицери, които по него врѣме бѣхж въ България, защото ни отнели свободата и ни притеснявали. По онова врѣме г. Др. Цанковъ издаде своето прочуто писмо къмъ русския агентъ въ София г. Хитрово, въ което му каза „не ви щемъ нито меда, нито жилото“, и за което са испрати на заточение въ Вратца. По него врѣме не само Княза, нѣ и самитѣ руси бѣхж най-лоши хора, опропастителни на България. В. „Работа“ отговаряше на тия нападения, като наричаше г. Цанкова, безсмисленъ патриотъ, и говителъ на руситѣ. Слѣдъ 1 1/2 година, Н. В. Княза си отдрѣпна пълномощията като повика г. Др. Цанкова да състави новъ кабинетъ и обяви че Той за напрѣдъ ще почита конституцията и ще бѣде конституционенъ Князь. Г. Цанковъ въ кратко врѣме сполучи да състави чисто либераленъ кабинетъ и Н. В. Княза стана най-добъръ. Г. Цанковъ обаче неостана вѣренъ

нито на началата си за които го уважаваше народа, нито вѣренъ на ония, които го бѣхж въздигнали и поставили на властѣта. Той скоро заборава миналото и почна да си играе съ съдбата ни. Прокара измѣненията на Тър. Конституция, прие да засѣдава въ едно незаконно Нар. Събрание, неоничтожи нито единъ законъ, създадепъ отъ пълномощията противъ духътъ на конституцията и вѣобще почна да упражнява своитѣ произволи познати на цѣлъ народъ. Когато се прогласихж новитѣ избори за народни представители и когато киръ Цанковъ видѣ, че не са избрахж негови хора, които да го поддржджтъ въ камарата, то той прѣди да потегли за Търново, гдѣто предстоеше да се събере камарата, побърза да си даде оставката, нѣ Н. Височество му отговори, че той като конституционенъ Князь не може да му приеме оставката, и нека ѣж даде на Нар. Събрание, което свля и създава министерствата. Г. Цанковъ намѣри този отговоръ за справѣдливъ и отъ Търновското Народно Събрание, той биде сваленъ. Състави са днешния кабинетъ, който слава Богу, до днесъ са е държалъ честно и кавалерски, не е извършилъ таква велики престѣпления, които да го компромитиратъ и да възбудждтъ недовѣрието на народа къмъ него. Защо днесъ г. Цанковъ вѣстава противъ днешното Министерство, защо напада Н. В. Княза? Не затова ли, за да стане той премиеръ министръ?

Нека не мисли г. Цанковъ и неговитѣ шепя единомисленници, че ако е днесъ президентъ-министръ г. Каравеловъ, че Н. В. Княза е виноватъ въ това. Нѣма въ това никаква вина Княза; въ насъ камарата създава министритѣ, следователно хулитѣ, митингитѣ и агитациитѣ си нѣматъ мѣстото, тѣ немождтъ да заслужждтъ за никакво подобрене, нито да принесждтъ нѣкаква полза на отечеството, напротивъ отъ тѣхъ има вреда за държавата.

Г. Цанковъ, който до вчера бѣше най-големъ врагъ на руситѣ, днесъ са показва за тѣхенъ най-добъръ приятелъ. Защо, за да си постигне просто и ясно намѣрението, да се докопа до властѣта. Мисли ли г. Цанковъ, че въ Руссия му вѣрватъ? Нима рускитѣ дипломати, непознаватъ г. Цанкова? Много по-добрѣ отъ насъ. Съ хитрости иска

г. Цанковъ да си постигне цѣльта, нѣ тия хитрости днесъ неструватъ пари. Не са мамждтъ хората така лесно бай Цанковъ. Руссия си има своитѣ интереси и тя търси като васъ орѣдия, както и вие търсите, за да ги постигне, а послѣ ще ви обърне гърба. Не са преструвайте, че неразбирате отъ тия работи. Вашата цѣль не е за доброто на народа, а за доброто на вашия джебъ, за подобрене незавидното ви положение. Какъ ви са струва, Руссия ще приеме ли да се помири съ България, ако не и са отетъни поне военното министерство въ насъ, бригадитѣ и полковетѣ да се управляватъ отъ руски офицери и войската ни да се обучава отъ руски фелдфебели, като имъ са отпуца сѣка година половината отъ цѣлия ни бюджетъ, безъ да се пита защо и за какво се харчждтъ тия грѣшни милиони. Ето какво иска Руссия, обѣщайте го и помирението е счасъ готово. Съгласни ли сте на това условие? Ако сте съгласни, кажете ни какво да се прави съ нашитѣ подполковници, майори и капитани, когато ще ги замѣстятъ руски и защо са събира народната пара; а ако не сте съгласни, тогасъ защо бунтувате народа, защо нарушавате мирѣтъ и тишината, защо искате чужда окупация? Да ви кажемъ още нѣщо, което вие впрочемъ знаете много по-добрѣ отъ насъ и го проповѣдвате: руситѣ са противъ Княза, искатъ неговото отдалечение изъ България. Какъ ви са вижда тѣзи работи. Можете ли да рѣшите този важенъ въпросъ. Защо го минавате безъ забележка. Кажете, възможно ли е да се лишимъ ние отъ доблестния си Князь за угодата на тогосъ или оногосъ и за удовлетворение на вашитѣ каприции? Ако вие дѣйствително цѣните интереситѣ на България, то вие именно трѣбова да поддрждате най-много Княза, защото само чрезъ него ще можемъ да се запазимъ отъ вѣнпнитѣ вмѣшателства въ вѣтрѣшнитѣ ни работи, инѣкъ нашитѣ вѣтрѣшни работи и управлението ни ще вземе сѣвсемъ друга форма, която ще бѣде почти несносна за българена. Вие само осѣждавате, клеветите и са подигравате съ князь, правителство, турско съглашение, отетънки, и пр. и пр. а нищо не ни казвате, като какво трѣбова да се направи или

като какво бихте вие направили ако да бѣхте князь на България.

Я ни кажете, има ли Българенъ, който да не желае да бѣде въ добри отношения съ Руссия, нѣ какъ, когато хората искатъ да се мѣсждтъ въ вѣтрѣшнето ни управление, искатъ да ни управляватъ, да бѣркатъ въ кесийката ни и съ грѣме нѣма съмнѣние да ни глѣтнатъ. Съгласни ли сте на това? Ако не сте, тогасъ защо обвинявате Княза и днешното правителство за недобритѣ ни отношения съ Руссия? Подобрете вие тия отношения, безъ сѣко вмѣшателство въ вѣтрѣшнитѣ ни работи и ние ще ви са поклонимъ па и рѣка да ви цалунемъ.

Оставете се вие отъ тѣзи севда, да произвеждате скандали, за да си постигнете цѣльта. Скандалитѣ нѣма принесждтъ никаква полза, тѣ ще предизвикатъ такова зло, което ще падне горчиво и на самитѣ васъ и отъ което трудно ще можемъ да се избавимъ.

ПРИКАЗЪ.

по
Военното Вѣдомство
№ 142.

Ст. София 22 Априлий 1886 г.

Г. г. Офицери и Войници!

Войната се свърши, войската се преведе на мирно положение, повечето отъ васъ напустнаха рѣдоветѣ и се прѣдадоха на мирнитѣ си занятия. Считамя за священъ дългъ и азъ да отправя своята благодарностъ за доблесната ви служба прѣзъ войната и своитѣ благопожелания въ бѣжджцата ви дѣятелностъ.

Вие всички испълнихте честно дългѣтъ си предъ Негово Височество Княза и отечеството, вашия патриотизмъ, вашата способностъ да пренасяте безропотно всичкитѣ негоди на войната, вашата храбростъ която достигаше въ всичкитѣ сражения до самоотвержение, вашето умѣние да се сражавате и подчинявате на Началницитѣ въ боя и вѣнпъ отъ него съкрушиха врагѣтъ, който мисляше съ нахѣлтване то си въ земята ни да поклати основата на нашето национално съществувание и развивание. Тържественитѣ посрѣщания, които ви се направиха изъ цѣлото ни отечество при заврщанието ви отъ войната, вѣнци-тѣ съ които ви кичеха на всѣкадѣ, радушното гостоприемство

съ което ви ерѣщаха граждани-тѣ сж най добротс доказателство до колко отечеството цѣни вашитѣ славни заслуги и уважава геройскитѣ ви подвизи.

Но, нека не ся забравяме и предаваме на самооблъщение и упояване отъ нашитѣ военни успѣхи и славни побѣди! Миналата побѣдоносна война само закрѣпи основата на нашата самостоятелност, съ нея само се кръсти нашето политическо съществуване: намъ предстоятъ още тежки испитания и отчаяни борби за по-нататъшното ни политическо развиване и усиление, трѣбва да се готвимъ къмъ тѣхъ!

Воиници, които си отивате по огницата!

Вие трѣбва да служите като примѣръ на младото поколѣние въ патриотизма, самоотвержението и почитанието рѣда и законитѣ. Вашитѣ раскази за славнитѣ подвизи на българския войникъ трѣбва да посѣятъ въ сърдцата на растящото поколение оная народна гордостъ, любовъ къмъ отечеството и готовностъ къмъ велики жертви, само съ които България ще има всичко ней необходимо за достигане своето блестяще и подобающе положение на Балканский полуостровъ.

Воиници, които оставате подъ знамената!

Вашитѣ полкове се връщатъ отъ войната на постояннитѣ си местопребивания не такива каквито отидоха, тѣ се връщатъ съ извѣстна вече своя славна история, съ извѣстни свои традиции за миналитѣ подвизи на полка. Вамъ предстои да съхранявате, и предавате на младото бѣдѣще войнство славата и честта, която полковетѣ ви придобиха чрезъ васъ и падналитѣ въ боя ваши самоотвержени другари. На българскитѣ войски лежатъ още толкова задачи въ бѣдѣщето, щото вѣроятно не е твърдѣ далечъ деня, когато боевитѣ знамена на вашитѣ полкове ще ся развиятъ отъ ново за другъ още по-славенъ походъ. За да можемъ да бѣдемъ готови къмъ тоя денъ вамъ е необходимо да се предадете отново на оная усърдна и трудна работа, по вашето обучение и възпитание, която една е въ състояние въ такъвъ късъ срокъ на службата да приготви такива полкове, каквито се показаха вашитѣ въ миналата война. Незабравяйте, че дисциплината е майка на побѣдата и че на нея вие дължите най-много за досегашнитѣ си успѣхи!

Г. г. Офицери!

Вие оставате за винаги въ рѣдовѣтъ на войската и вамъ предстои да бѣдете истинското хранилище на боевитѣ традиции, придобити съ толкова жертви. Вие трѣбва да помните, че носите отговорностъ за съхранението на славното и побѣдното боево минало на нашата войска. Вие най-добрѣ съзнавате, че, ако

и да побѣдихме шестдесетгодишната ерѣска армия и придобихме всемирна слава на българското орѣжие, то петрѣбва да се самооблъцаваме и да почитваме на побѣднитѣ лаври. Трѣбва да не забравяме, че нашия народъ заема такова мѣсто на Полуострова, което е кръстопътъ на интереситѣ на много други Господарства и че за да можемъ да удържимъ нашата свобода и независимостъ и да достигнемъ нашата цѣлокупност, се изисква отъ насъ да бѣдемъ винаги готови доблестно и умѣло да поведемъ нашитѣ храбри войници на бой за защита на нашитѣ български интереси!

За това сега, когато настѣпа мира, Вие г. г. офицери, петрѣбва да забравяте това, което сте придобили въ боеветѣ. Вие трѣбва най-добросъвѣстно да се възползвате отъ мирното врѣме не само за да спазите, нъ и да развийте опита, който е купенъ съ толкова жертви. Незабравяйте при това, че най-главния елементъ отъ който се съставляватъ побѣдитѣ, особно въ съвременитѣ войни, е знанието и изкуството. Вие трѣбва всецѣло да се предадете отъ душа исклучително на военното дѣло и да избѣгвате всичко онова, което нѣма нищо общо съ него и което може вредно да дѣйствува на войския духъ и на дисциплината.

Незабравяйте че, ако въ миналата война единъ само погледъ на офицера бѣ достаточенъ за да потикне войника на най-великъ подвигъ, то това се дълже исклучително на високото уважение и довѣрие, които войника пазепе къмъ офицера още отъ мирно врѣме и които бѣха придобити съ продължителниятъ ви добросъвѣстенъ трудъ и съ голѣмото ви внимание къмъ нуждитѣ на войника. Задачата, която лежи на насъ е тѣжка, но славна, ние трѣбва да докажемъ че сме достойни за нея, и да оправдаемъ възложеното на насъ довѣрие.

Настоящия приказъ да се прочете въ всичкитѣ роты, батареи и ескадрони.

Подписалъ Военный Министръ, М. Вюръ:
Нисифоровъ.

Вѣрно: началникъ на Одѣлението,
Капитанъ: Димитровъ.

Руссе 26 Априлий 1886 г.

Презъ истеклитѣ два мѣсца у насъ се извършиха два крупни акта, които по очакването на всички Българи, трѣбваше да дадатъ единъ свѣтъ край на извършеното въ двѣтъ Българи отъ знаменитий 6 й Септември насамъ.

Тия два акта бѣха: сключеното съ Турция съглашение, и сключенія съ Сърбия миръ.

Последний отъ тия два акта, тѣй като той е извършенъ, не може да не радва всякой мислещъ Българинъ. Сключенія съ Сърбия миръ ний го сѣтаме за единъ миръ честенъ и достоенъ за нашата държава. Ний го сѣтаме за такъвъ, защото спорѣдъ насъ съ братската страна Сърбия ний не трѣбваше

да съемае за грѣховетъ на нейния тиранинъ Кралъ Миланъ. А вземане обезщетение отъ Сърбия предъ дѣшното нейно безсходно финансово положение било би равносилно съ една вѣчна умраза мѣжду Сърби и Българи, която не може да не тури въ опасностъ нашата политическа самостоятелност. Не трѣбва да забравяме че ний живѣеме на Балканский полуостровъ, дѣто дружбата съ съседитѣ е най-якия стѣбъ на нашата цѣлостъ и независимостъ. Суза хориза се опасаватъ отъ сключенія миръ, защото билъ съгласенъ, само отъ единъ членъ, защото не билъ разрешилъ спорнитѣ, мѣжду Сърбия и България въпроси и защото не билъ въстановилъ дипломатическитѣ сношения, мѣжду двѣ неприетелски до сега държави. Но трѣбва ли да докажемъ, че тия страхове сж напразни? Това, което прави всѣки миръ, дѣйствителенъ и безопасенъ съ сдѣржа въ демобилизирането на по прѣди воюющитѣ войски веднага сѣдъ неговата ратификация. А това е вече станало и ний можемъ да бѣдемъ вече спокойни. Ако вторий пътъ кралъ Миланъ поиска да ни нападне, то него нѣма да го спре, нито дългия текстъ на мира, ни разрешението на спорнитѣ въпроси, нито пъкъ въстановлението и поддръжането на дипломатически сношения, това вѣрвме всякой лесно разбира. Едва ли същото можемъ да кажемъ и за първия отъ тия два акта т. е. за сключеното мѣжду насъ и Турция съглашение, което оспорватъ предателскитѣ вѣстници „Сръдѣцъ“ и „Съединение“.

Да се разяснимъ по обстоятелствено.

Преди всичко това, което грѣмно и решително трѣбва да знаеме е, че ний сѣраваме правителството за гдѣто поиска да тури край на тѣй нареченія „Негочю Румелийскій“ въпросъ чрезъ едно прямо споразумение съ Турция. Да стане съглашение можеше да се тури начало само съ едно непосредствено споразумение мѣжду тия двѣтъ заинтересовани държави по Источно Румелийскій въпросъ. Таки е идеята която защищаваме, това свое проповѣдане и защита на тѣзи идеи ний опираме на следнитѣ съображения:

Много пъти са е казвало и пакъ ще кажемъ, че България по своего географическо положение принудена е — за опазването на своята политическа независимостъ да има съюзничество, поддръжката, или на съседнитѣ Балкански държави или пъкъ на нѣкоя велика сила. Първата отъ тѣзи двѣ комбинации нѣма съзнание е най-разумната и най-спасителната за насъ. Тя може да се осъществи най-лесно чрезъ една Балканска Федерация. Но за зло на всѣки отъ държавитѣ населяюща Балканский полуостровъ за сега поне до гдѣто кралъ Миланъ 1 й владее въ Сърбия, тѣзи комбинация е почти неосъществима, ако не и невъзможна. Остава прочее втората комбинация. За нейното осъществяване важно е обикновенното въ подобни случаи положение: *България трѣбва да потърси съюзничеството и поддръжката на тая велика сила, която е най-безопасна за нейната политическа цѣлокупностъ и самостоятелностъ и която би представила най-изгодни условия за туй съюзничество и поддръжка.*

Съ това мислимъ е съгласенъ всѣки Българинъ, койго има мозъкъ въ черептъ си, и койго иска да бѣде свободенъ, да се управлява по свои закони, и да си остане Българинъ. Но кой е онази велика сила, чието съюзничество и поддръжка би биле най-изгодни за България? На тоя въпросъ нека отговорятъ нашитѣ видни патриоти и държавни мъже. Въпроса е отъ голѣма важностъ. Ний въ качеството си на граждани просто предлагаме въпросетъ.

Цариградъ, Робертъ-Коллежъ 25 Априль 1886 г.

Българското Ученическо Дружество въ Робертъ-Коллежъ, въ едно отъ редовнитѣ си заседания бѣше занято съ орация отъ господ. Л. Огеновъ съ предметъ „Българинтъ въ XIX вѣкъ.“

Предметъ бѣше развитъ до толкова неопитно всѣкий, койго го чу, можа да си състави едно точно понятие за Българинтъ, неговото страдание и мъчение и най-послъ какъ той въ крайтъ на 19 вѣкъ са наслаждава отъ славата койго му се отдава.

Его вкратцѣ и съдържанието ъ:

По мѣжду най-главнитѣ елементи, които съставляватъ XIX вѣкъ и го правятъ да стои по-горѣ отъ всичкитѣ други вѣкове, първо мѣсто държи свободата, независимостта и самоуправлението. Тѣ сж първитѣ думи, които се запечатватъ въ духтъ на всѣко дѣте, съ една рѣчь тѣ сж идеалътъ на народитѣ. Ако искашъ да прѣгопишъ или да умъртвишъ единъ народъ, доволно е само да се махнатъ тѣзи думи отъ рѣчниктъ му.

Защо Турцитѣ не бѣха въ състояние да ни загубатъ народността? — Защо тѣзи завистливи и лукави Гърци неможихъ да потъпчатъ българското име? — Защо Сърбитѣ, този изродъ славянский неможихъ да приготатъ частъ отъ македонскитѣ Българи? — Защо най-послъ, този подлъ и безочливъ народъ, (Сърбитѣ) койго опитни славянското име, неможи да противостои на една минута на българското орѣжие?

Защото чувството за свободъ и независимостъ съществува въ Българинтъ въ по-голямъ размѣръ отъ колкото въ неговитѣ угнетителъ и неприетелъ.

Днесъ въ крайтъ на XIX вѣкъ Българинтъ се явява предъ свѣтътъ, като народъ самостоятеленъ, народъ съ висока способностъ, народъ съ бѣсноаво бѣдѣще и като народъ, койго е заслужилъ удивлението и рѣкоплексанието на цѣлий свѣтъ.

Прѣди 50 год. Българитѣ сж биле народъ лишень отъ святото чувство на народностъ, народъ почти умъртвенъ подъ тежкото иго на невѣжеството, и неизвѣстенъ на Европа или пакъ извѣстенъ подъ съвѣсъмъ друго име. До като Българинтъ се бореше съ отчаяние съ неизвѣстностъ и съ опасностъ и клонеше да исчезне за всѣгда отъ земното кълбо, тоя Българинъ отведнажъ призира смъртъта и извика предъ свѣтътъ: Азъ нѣма да умрѣ, азъ съмъ роденъ за свобода и независимостъ. О свобода! Свобода! ти въ койго свѣтътъ се кръсти, ти о идеалъ на всѣко живущо същество, ти о богиня на XIX образованъ свѣтъ, раствори крилетѣ си прибери и мене.

По главнитѣ причини, които съживихъ българскитѣ народъ сж: френската революция, войнитѣ на Австрия и Руссия съ Турция, освобождението на Гърция и Сърбия, крайнитѣ звѣрства на Турцитѣ а най-вече магическото влияние на Писанията скромна историята.

Щомъ българ. народъ се сдобилъ съ независима екархия, незакѣсна да работи и за политическото си освобождение. Центрътъ за тѣзи цѣль бѣше Букурещъ пѣленъ съ распадени и родолюбиви Българи, тѣ са старажихъ за испращането на чети изъ България, мѣжду които по забѣжителнитѣ сж: четитѣ на Х. Димитръ и на Хр. Ботевъ; като говоримъ за тѣхъ врѣмена не трѣбва да забравимъ и имената на Любенъ Каравеловъ, Раковскій, Левскій и Бенковски.

Каравеловъ и Раковскій бѣхъ първитѣ, които извѣстихъ Европа съ вѣстницитѣ за несполното положение на Балк. полуостровъ. Левскій бѣше единъ отъ реднитѣ Българи, койго не си жали даже и животтъ за отечеството. Левскій бѣше, койго отиваше по-мѣжду народтъ, за да проповѣдва свободата и да го приготви за едно общо въстание, за което най-послъ падна жертва на нѣжето въ София. Бенковскій е основателтъ на онова забѣжително въ новата ни история българско царство, което трая 10 дена и са свърши съ главията въ Батакъ и въ много други мѣста изъ Българско. Всѣкий трѣбва да признае, че то бѣхъ тѣзи владии, които предизвикахъ последния Русско-Турска война, и че то сж тѣ, най-главната причина за политическото ни избавление.

По ний възползовани отъ политическитѣ правдини показахме предъ Европа, че високо цѣнимъ и бранимъ интереситѣ на отечеството си. Прочее нѣка си осръдоточимъ силитѣ, за да запазимъ тѣзи благородни качества и да се покажемъ, че сме истински синове на храбритѣ и страшний Крумъ и на Великий Симеонъ. Нека покажемъ на Европа, че ний Българитѣ сме навистина Германци на Балк. полуостровъ и Французи на Славянството, както и тя ни нарича, най-послъ нека покажемъ че думата „Българинъ“ е синонима на свобода, юзачество и напредѣкъ.

О колко съмъ радостенъ и щастливъ като глѣдамъ, че съгласието, това свято качество

което всъкога е липсвало от насъ захваща малко по малко да се присъединява при дру гитѣ. Тѣзи радости ми отвара устата и ми заповѣдва [да кажъ сабѣ думи: слава на тебѣ о музо на Источна Европа, че владѣеши тѣзи високи, благородни и свети качества въ такъв размѣръ; слава на тебѣ о Дикга торъ на Бѣл. полуостровъ защото самъ можа да придобѣеши тѣзи титли; слава на васъ о непобѣдими български юзаци, че погизахте прѣдъ свѣтътъ, че сте наследници на храбри тѣ български царѣ. Дано не бѣда възлѣганъ, като поздравя и тебе о вѣликий и непобѣ димый Княже, тебе о! Българский Ахилей тебе надѣждо на Българизмътъ, тебе о изба витель на овѣзи хиляди хиляди македонски синове, които подъ тигърскитѣ нокти на тѣ ранимътъ плетятъ зелени вѣнци за вѣли чествената и божествената ти глава съ ти глата „Царь на всѣякитѣ южни Славни“

Д. П. Малчовъ.

Г. Елена 25-й Априлий 1886 год

Господине Редакторе!

Въ нашия градецъ често се вършатъ ра боти, които служатъ да се презиратъ отъ обществото. На 23 й т. г. се собра митингъ въ градеца ни во главе на нѣкои испѣдени чиновничета отъ служба, или по добре да кажъ: „гладни за властъ“, за да молятъ Негово Височество да промѣни сегашното пра вительство и да състави ново министерство и да се сблѣжи Н. В. съ Руския Царь, който да ни има подъ своя защита предъ Евро пейскитѣ сили. При това осждаатъ че настоя щето правителство извършило голѣми при теснения на народа во врѣме войната, освѣнъ това на 6-й Септемврий било излѣгало на рода че Руссия била съ България, а това всичко излиза не тава както общавало пра вительството; Руссия била противъ Българ ското съединение, още осждаатъ че Българо Турското съглашение при условията пакъ се мѣчили да лжжатъ народа че условиято било Княза е назначенъ до животъ за главенъ управителъ въ Ист. Румелия, а сега излиза съвсемъ друго, че Княза се назначава само за петъ годишно управление, това казватъ г-да ораторитѣ че пропадала държавата ни, при това управление, оказватъ отечеството ни, че ще пропадне. ако не се промѣни това правителство, само що не кажатъ, че ако не сѣ тѣ на властѣта, нѣма подобрене за ми лото на отечество! Когато нашето отечество се застрашаваше отъ четиритѣ страни отъ неприятели и когато неприятеля бѣше на хула въ Отецеството ни, то тия митингаджи се расхождаха вѣсели и радостни, че губи Държавата, тогасъ на тѣхъ не имъ бѣше мило това отечество, а сега. Тѣ да ли взеха оръ жиего да се пригизатъ и да запазятъ оте чеството или само отчаяваха даво повѣе отъ гдѣ годя вѣкавъвъ благополученъ вѣтаръ за тѣхвото благополучие за да имъ се подобри положението; но като нестана това, и Бѣл гария ювашки защити своята граница за която бѣше коварно нападната, то тие г-да изгубиха рѣшителностъ, изгубиха надежда, сега пакъ прибѣгватъ къмъ други подлости, лжжатъ народа, че държавата ни пропада съ туй правителство, то трѣба да надне, трѣба да се промени и пр. Свиватъ митинги, лж жатъ народа, лжжатъ Княза и правителството. Сѣбрания митингъ въ градецътъ ни не бѣше повече отъ 80 до 100 души съ дѣцата на едно, а тѣ подаватъ телеграмма на Н. В. отъ 2000 души, това не е ли лжжа когато у чалищния салонъ въ града ни едвамъ може да побере отъ 100 до 200 души, а тѣ да ватъ резултатъ отъ 2000, това е опасната лжжа. Въ населението както въ градъ тѣй и въ околията има распрѣснати извѣстия, че имало заповѣдь отъ София да се събере народа на митингъ за обсждавание, нѣкои важни въпроси. Каква заповѣдь е распрѣсната и отъ кого може да се счита тѣзи заповѣди? Отъ Цанкова ли? Това негово възвание, не може да се счита за заповѣдь, то е маши нация за властъ, то е единъ видъ лукавщина, то е повече отъ безобразие и подлостъ, отколято да се нарече заповѣдь. Защото само правителството може да издава заповѣдь, ко гато се придържа въ закона и работи съ силата на закона, и то има сила да запо

вѣдва, а колкото Цанковото писмо не може да бѣде заповѣдь, освѣнъ възмутително ма ршеническо писмо, а вий г-да, го представя ватѣ на народа за заповѣдь! Не е ли всѣчко това зломишлѣностъ, подлостъ и лжжате на рода, който е невиненъ. Зи освѣтление на горѣизложеното прилагамъ едно извѣстие из дадено на 19 т. м. 1886 отъ благовѣнному свещ. Т. Калининъ Архирейский намѣст нитъ къмъ благовѣннитѣ священници въ о колията за да се притекжѣтъ на събора! това негово извѣстие изрочно говори гдѣ ва бѣли господа, както и свещ. Калининъ, но нѣма какъ да ви са помогне.

Свещ. Калининъ вижда се да е забра вилъ себе си и положението си преди да бѣде священникъ; нека да оставимъ Калин кина да си напомене за преминалитѣ обстоятел ства и дѣла, и за настоящето да ли заслужа уважение или не? иначе ще му покажемъ заслугата.

Негово Високопреосвященство Климентъ те леграфически слобизи на св. Калининна да се немѣси въ митингитѣ и го запретила отъ политически дѣла, но той не иска да се под чивава на заповѣдта на върховната си властъ, той пакъ излезе на трибуната между събрав шитѣ сѣ въ училището, той и туй открива своята подлостъ. Събравшитѣ са 80 души митингаджики подадоха резолюция да молятъ Н. Прѣосвѣщенство да не прѣпятствува на мешателството на Калининна въ политическитѣ работи, ужъ подписана отъ 2000 подписа.

Нѣ това е цѣла измама; Н. Прѣосвѣщен ство Климентъ като пастиръ и благороденъ духовенъ началникъ, не трѣбва да вѣрва на подобни донешения. Препоръчаваме да прочете извѣстието на свещ. Калининна, распрѣснато изъ Еленската околия и да се увѣри какво върши Калининъ въ г. Елена. Ето Окржното писмо на Калининна:

Г. Елена 19 Априлий 1886 год.

Ваше Благоговѣенство!

Въ С. . . . .

Има распорѣждане отъ гр. Софя да ста натъ на вѣкадѣ въ вѣнжеството митинги (сѣбрания) за да се моли Княза, да се при мѣри съ Руссия, защото въ противенъ слу чай голѣма спасностъ ще ни постигне; за това тука ставатъ приготовления да стане единъ голѣмъ митингъ отъ цѣлата околия на 23 того (Св. Георгие) по пладня, прочие най убедително се умоляватъ да употребите всѣкото си влияние прѣдъ енуришитѣ и имъ расправите да се убедятъ да додѣтъ всѣяки възрастни мже на опредѣления денъ, защото работата е служана за държавата ни „особенно за насъ“, че не остана нищо свѣто необрогано.

(Под.) Вашъ во Христѣ братъ.

Свѣщенникъ: Т. Калининъ.

(Това долното съдържание стои отъ стра на на хектографараното писмо)

„Военно положение сега нѣма, да нѣмате стрѣхъ отъ никого и вий сѣ хората безъ друго се изисква да додѣте“.

Зи сега считамъ за достаточено да дамъ горнитѣ обещания на почитаемата публика отъ които ти сама може да доде въ заклю чение какъвъ и отъ какви лица е билъ митинга въ градеца ни.

Единъ бивший Цанковистъ (1883 г.)

Лѣсковецъ 22 Априлъ 1886.

Господине Редакторе!

Както се вижда работата, нашитѣ полити чески развратници, за които всѣчко въ Бѣл гария е мрачно и несносно, защото не сѣ на мѣкитѣ министерски кресла, като се въ ползуваха отъ свободата и тишината, които владѣятъ въ отечеството, рѣшили сѣ се по какъвто и да е начинъ, да дѣйствуватъ за достиганieto на вредителнитѣ си цѣли. Като сѣ турили единъ пѣтъ на лицето си маска, тѣ не мислятъ нито за отечество и народ ностъ, нито за конституция и Князь, ни за свобода и рѣдъ, нито най-послѣ за своитѣ мѣли дѣцата, само и само да удовлетворижъ своитѣ себелюбиви стремления. Всичко честно и справедливо, което може да поведе народа ни въ пѣтъ на напѣрѣвка и просвѣщене,

да го подигне морално и икономически, тѣзи мрачни души го тѣпчатъ подъ калнитѣ си ирака. Свѣтъ мѣжду населението развратъ, ненавистъ, инати и интриги, които подкпоа ватъ основитѣ на всѣко едно царство. Въ тѣзи си сѣбноти расколнитѣ сѣ дали за повѣдь на своитѣ мекерета да правитѣ ми тинги по провинцията, съ които да молятъ Н. Височество да се помири съ Россия и да въде рѣдъ и законностъ въ държавата. Коя сѣ причинитѣ за гдѣтъ Россия са е скрала съ Княза и работи срѣщу народнитѣ ни ин тереси? Да ли Княза и правителството ни сѣ се отдѣлили отъ официална Россия или тя отъ тѣхъ? Тѣзи работи развратнитѣ, анархиститѣ не обесняватъ на простодушното население. Населението въ своята наивностъ се влече безъ да разбира, гдѣ го водятъ сѣлѣнитѣ.

Но да оставимъ това на страна и да ви расказа за единъ голѣмъ и грамаденъ ми тингъ, който стана въ нашето село.

Още прѣзъ вечерта се прѣсна слухъ, че иде стане митингъ въ горния махала въ дво ра на църквата св. Димитрий; но никой не знаеше цѣлата, освѣнъ главитѣ му. Чакахме съ нетърпение, кога ще се съгне та да ви дамъ това чудо на нашитѣ чербаджи. Глав нитѣ инициатори на това благородно и въз вшено по значението си дѣло бѣха: Шв. Гонгаловъ, който продаде коня на козитета въ Видинъ за 200 лева и ги извѣде, безъ да види Сърбитѣ; Моско Козлевъ, билъ па саръ, че го испѣдвали, сѣнъ на онзи дѣртъ чербаджи, когото комититѣ убиха съ револ веръ прѣзъ прозореца въ турско врѣме, за что бѣше шивонинъ; Василъ Ганчевъ, бивши писаръ въ общината, а испѣдънъ по мно го причини Тѣзи три свѣтила бѣха главни тѣ дѣйци. Тѣзи трима голи господиновци, подбутнати и поддржани отъ велемѣдренни герой на великата школа, философа Жековъ, гато вѣматъ ризи на гърбоветѣ си, стома хатъ имъ празенъ, рѣшили се да станатъ мостъ, по който да мизе чербаджииската пас мина. Събра се митинга въ двора на църква та, гдѣто бѣше и бабата, която пали канди лѣта, на умрѣлитѣ по гробищата. Всичкото население, което присѣтствуваше за да рѣ шава съдѣбитѣ на отечеството не възлизаше повече отъ 30—40 души. Ако нѣкой се усмили да ми доказва, че тѣ сѣ биле повече, той ще говори противъ свѣтъта си, го товъ сѣжъ да му ги представя по именово. Прѣдъ масата се исправи оратора Гонгаловъ, сѣ синявъ гласъ лато на синигеръ, сѣ пре бледяло лице, като на мъртвецъ, сѣ рас треперана долна джуна, каза, че сѣ се съ брали да помолитъ Княза да се помири съ Россия. Това е цѣлата на днешното ни съ брание. Всички мѣлчаха като риби и се чу дѣха, какво иска да каже този човѣкъ съ малкото думи. Ганчевъ прочете резолюция, която била вече съставена изъ София, въ нея се говореше, че жертвитѣ на народа не принесли никаква полза, защото настоящето правителство водело народоубийствена поли тика, за това молятъ Н. Височество да се помири съ Россия. Никакво съответствие мѣжду законическата рѣчь на Демостена и резолюцията. Пѣ кой да забѣлжи. Слепецъ сленца води. — Така се изигра тѣзи кеорав и кьопав комедия за срамъ и позоръ на ак теоритѣ.

Право да си кажа, г-не редакторе, това не бѣше митингъ, гдѣто да се помисли и рѣзѣди за интереситѣ на народа и за поли тиката на правителството, както трѣбва; нѣ нѣколко дѣца събрани на улицата да си и гратъ на топчинка.

Напраздно ще се възхищава „Срѣдецъ“, че народа негодува чрѣзъ митинги противъ правителството. Единичитѣ недоволници не сѣ народа. Народа си е благодаренъ отъ това правителство, защото му възвиси чѣстѣта и славата и показа на цивилизована Европа, че ние живѣемъ съ идеали и стремления.

Гражданинъ.

„Ако стане човѣкъ овца, всѣкой ще му стриже вълната“

Г-не Редакторе!

Огъ скоро врѣме взе да се говори силно мѣжду населението, особенно по селата, че

щели да дадатъ Русситѣ! щѣло да стане русскѣ окупация!

Говоритъ, че митинги наврѣдъ се правели; нѣкои отъ селенитѣ говорятъ, че въ бляжното намъ село Сухинъ долъ ходили агитатори да убеждаватъ населението, за русскѣ окупация. Така, също се учимъ, че подобни агитатори сѣ сновѣли често въ селата: Тенча, Свиновѣць, Иванча и пр. Тѣзи работи не е друго освѣнъ на цанковиститѣ, отговаримъ азъ. Тия мизерни същества, които гледатъ само и са мо да се докопатъ веднага до властѣ отъ козлото за подобрене народното положение.

А бе бай Цанковъ! ваша милостъ, като бѣше достигналъ до най високата слава и величие, тогава защо не се удържа на властѣта, а сега си се наелъ да спичелишъ водята народна. Тѣжко и горко на този народъ, който са управлява отъ хора като вастъ гледи за властѣ. Ти бай Цанковъ! неозна ли, че заедно съ своята си грѣшна девница падна въ бездѣнната прѣисподня. Вѣроятно такава нѣщо се следова на едни изумѣли хора. Бе старче Пзраилово? Защо не са откажешъ, отъ тѣзи си севда, защо ти трѣбва да дигашъ знаме безъ значение, а само съ надписъ „погибель“ и още при това да се почазвашъ, че си билъ незадоволенъ отъ станалото съе динение. Такива незадоволствия показватъ че въ тебе не съществува ника патриотизмъ. Човѣкъ, който нѣма своя собственостъ, той нѣма и патриотизмъ. Нашлягъ народъ, какво не пострада въ врѣме на войната! а дядо Цанковъ и неговитѣ лакеи неприястваха, отъ да не мислятъ, какъ и по-скоро неприятелитѣ сѣрби да завзематъ прекрасната ни столица Софя. Правителството да падне! При та кива критически застрашителни минути за България, тѣ гледаха да се докопатъ до властѣта. Пѣ успеха ли въ предначертаниятъ си калпазански планъ, не! Съ това, като се незадоволиха, тѣ цанковиститѣ какво пра вятъ сега? Приканватъ народа на митинги, да осждаатъ днешното правителство. Тѣхна та цѣлъ не е друга освѣнъ да призовжтъ русситѣ на окупация!

Е! кажете ми за Бога, въ такива испор чени хора може ли да съществува поне час тича отъ патриотизмъ?

На да ли ще са намѣри Българецъ на този Божий свѣтъ, който да не искаже, отъ дъл бочината на сърдцето си благодарностъ, къмъ Блаженно почившия нашъ освободителъ Алек сандръ II-ий и къмъ симпатичния намъ брат ски русски народъ. Народа обича своитѣ си освободители и горѣщо почта памягъта на героитѣ, паднали за неговото освобождение.

Има хора непаднали подобни Цанкову кои то мислятъ, че като дойдатъ русситѣ сячко ще спечелжтъ, и сѣ колата ще ни донесатъ паря, въ отговариме ние по-вѣрно да е нам шинъ съ три чатала.

Ний Българецъ си имаме управление доста добро, сѣ чисто-Конституционенъ рѣдъ и чисто либерално министерство. Имаме си доста добъръ юваченъ Князь; храбростѣта показана въ Сръбеко-Българската ни война принадле жи нему.

Не вѣрвамъ да има човѣкъ да не е за доволенъ отъ днешното управление, освѣнъ Бурмалията, Цанковъ и компания. — Селени! Недѣйте слуша появившитѣ са наречени агитатори, които сега плевѣли между чистата шеница. Рано — късно тѣ ще са намерятъ потърколени отъ самитѣ тѣхни посѣяни пле вѣли. „Хора гладни за служба, малко щастие докарватъ на държавата“ казватъ умнитѣ люде.

с. Бѣла-Червова 25 Априлий 1886 г.

Франговъ.

Пишжтъ ни изъ Елена:

Въ Града ни стана митингъ на 23 т. г. не повече отъ 80—100 души, населението вече невѣрва на шарлатанитѣ Цанковисти, които са изгладняли за властѣ. Ораторитѣ говорихъ сѣ похвалитѣ лица; резолюцията имъ бѣше да помолжтъ Негово Височество да събори настоящето Правителство за да отърве народа отъ страдание, да помолжтъ Н. Ви сочество да се обжрне къмъ Россия да бѣде покровителка на България и да се възвѣ рнатъ Русскитѣ офицери въ България. Сѣ щевѣрменно питаха сабрания митингаджики до колко население има въ Еленската околия, да ли възлиза на 2000 хиляди жители, та

